

Zprávy z farnosti

01/2009

Začíná rok 2009. Jistě se nám vybaví, co se odehrálo před dvaceti lety. V závěru roku 1989 došlo k podstatné změně v naší zemi a nejenom u nás. Dvacet let je poměrně dlouhá doba. Jaké je naše hodnocení? V současnosti se věci hodnotí především ekonomicky. Zde je jistě řada otázek. Jsme zvyklí také dívat se kolem sebe ekologicky. Ještě více komplikované je hodnocení sociální stránky. Je těžko nalézt srovnávací měřítka. Můžeme být spokojeni? Člověk vlastně nemůže být zde na zemi zcela spokojen. Co by nás mělo ale nejvíce zajímat, a to nejen při pohledu nazpět, ale více do budoucnosti, je otázka duchovního života. Právě v naší duši, tam je základ našeho života. Jen když bude naše nitro napojeno na duchovní zdroj, kterým je Bůh, bude náš život šťastný. Toto štěstí a pravý pokoj do nového roku 2009.

P. František

Vánoční přání

„Kdo by chtěl spát v tuto noc, kdy celý vesmír bdí?“ (svatý Efrém Syrský)

Milí přátelé,

obracím se na Vás společným pozdravem, protože nejsem schopen Vás kontaktovat jednotlivě. Přesto Vás vidím v duchu každého osobně velmi živě před sebou. Těším se z Vaší přítomnosti, jsem rád, že se občas setkáváme, ale zvláště mám radost, že jsme spojeni ve víře v naději a v lásce. Myslím, že právě ta dnešní svatá noc je mimořádnou příležitostí, abych Vám každému popřál hojnost Božího požehnání, štědré obdarování novou vánoční milostí, radost a všechny další tak důležité a potřebné dary, které věříme, že nám bohatě nadělí stále přítomný a stále přicházející Bůh v osobě Ježíše Krista v síle Svatého a Životodárného Ducha. Chci Vás ujistit, že na Vás na všechny budu pamatovat při slavení půlnoční Eucharistie, kterou budu prožívat ve společenství farní rodiny dnes o půlnoci v Třeboni. A pak dále ráno v 8:45 opět v Třeboni. O svátku svatého Štěpána budu s věřícími na krásném poutním místě v Římově a na Nový rok v Českém Krumlově. Při všech těchto vánočních bohoslužbách Vás velmi rád zahrnu do Oběti Nejsvětější a budu se za Vás modlit, aby Vám Bůh udělil všechny potřebné dary a milosti.

Člověk může být vzhůru a přesto nevnímá, spí. Může žít a přesto je mrtev. Jde tedy o vigilií-bdělost našeho srdce! Jde o připravenost celé naší bytosti. K čemu? K přijetí poselství. Tato vánoční noc nese poselství, které nesmíme přeslechnout. Proto jsme vzhůru, proto je škoda dnes spát! Poselství veliké a prosté: „Člověče, Bůh Tě miluje. Tvůj lidský život má takovou hodnotu, že ji uznal sám Bůh...“ Bůh vzal vážně člověka, berme proto vážně Boha! „Boží Syn se stal nositelem těla, abychom my lidští synové se stali nositeli Ducha“ jak píše sv. Atanáš.

K velikému pochopení a prožití těchto skutečností Vám rád a z plného srdce žehnám!

České Budějovice, Vánoce 2008, Váš biskup + Pavel Posád

Prožití Vánoc nemusí vždy odpovídat našim představám

Různí lidé v různých situacích slaví různě

Jsme lidé různí, různě žijeme své životy všední i sváteční, a proto není divu, že můžeme i různě slavit Vánoce.

Na druhé straně máme rádi určitý řád a jistotu, a proto nám dělá dobře, když věci a události běží, „jak mají“. Z toho důvodu jsme si dohodli některé rituály a rádi je dodržujeme. A tak jsou Vánoce plné různých zvyků, o kte-

rých rádi vedeme spory typu „jak má vypadat správný bramborový salát“. Zaběhané vánoční rituály nás mohou uklidňovat, ale také brzdit a omezovat.

Může být těžké prožívat Vánoce bez duchovního obsahu - jen jako svátky pohody, klidu, rodiny, bez toho, že je to hlavně oslava narození Ježíše. Prožívat Ježíšovo narození se dá v mnoha životních okamžicích - těžkých i radostných, ve chvíli, kdy jsem uprostřed velké rodiny i sám. Vánoce jen jako svátky pohody a klidu, bez duchovního rozměru, se těžce prožívají v časech zlých, kdy mnou zmítá neklid a smutek.

Vzpomínám si na jedny své „netradiční“ Vánoce. Vše začalo tak, že jsem jako nezkušená mladá manželka kdysi na začátku adventu vyslovila přání, že bychom nové linoleum mohli mít v kuchyni položené „do Vánoc“. To jsem netušila, že pro muže je někdy konkrétně formulované přání rozkazem, a protože před Vánocemi nebyl dříve čas, začalo se s pokládáním linolea na Štědrý den ráno, neboť „z liturgického hlediska začíná vánoční doba až půlnoční mší“. Nemusím asi líčit, co položení linolea s provozem kuchyně a domácnosti udělá, jakou nervozitou může být doprovázené, zvláště když to děláte poprvé a ještě ho chcete svařovat. V tu chvíli padla všechna moje vysněná přání o poklidném Štědrém dni plném rituálů, vánočních příprav a rodinné pohody. Držel mě jen duchovní rozměr Vánoc. Říkala jsem si: „Panna Maria přece taky nerodila v pohostinném domově, ale ve chlévě; ze začátku narození Ježíše vypadalo jako fiasko, andělé a pastýři potom byli příjemným překvapením až ke konci...“

Nakonec se vše stihlo bez většího výbuchu hádky. Večeřeli jsme o pár hodin později v kuchyni s novým linoleem a rozbalovali dárky ve chvíli, kdy se už ostatní nudili u večerní pohádky. A já jsem si odnesla do života několik poučení, z nichž nejdůležitější je asi to, že prožití Vánoc nemusí vždy odpovídat našim představám, že Jeho pokoj je něco hlubšího než jen vánoční pohoda a že oslava Ježíšova narození může probíhat různě - třeba i ve chlévě - ať už pociťujeme chlévek v našem bytě, v našich vztazích nebo v naší duši.

Přeji vám, ať jsou letošní vánoční svátky pro vás požehnané, ať už je prožíváte v pohodovém období nebo spíše v nějakém „chlévě“.

Rodinný život 5/2008, Vánoce pro všechny, Mgr. Petra Feglerová - klinická psycholožka

Křeslo pro hosta

Křeslo pro hosta na faře v Děčíně IV - Podmokly je připraveno v pátek 9. ledna 2009 od 19:00 pro sestru Clemens, představenou sester boromejek v Praze Pod Petřínem. Bude vyprávět o životě sester a jejich činnosti.

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2009

Co je apoštolát modlitby?

Je to zcela jednoduché. Pro apoštolát modlitby je charakteristické, že se na něm může podílet každý bez rozdílu stavu či vzdělání. Nevypisuje se přihláška, nevydávají se legitimace, neplatí se členské příspěvky. Zároveň však apoštolát modlitby otevírá nejjednodušším způsobem širokou možnost ovlivnění dobra i zla v Božím království na zemi, protože modlitba je tak důležitá a tak účinná, že nám to připadá až nemožné. Do modlitby vkládám vše, co jsem a co mám. I když to může vypadat jako zcela nepatrné, nabývá to na síle a velikosti, protože vše činím v Duchu svatém a s Ježíšem Kristem. Takto vše přijímá Otec s laskavostí a velmi si toho cení.

Denně se modlím obětí modlitbu a do ní vkládám všechno, co je mi na světě drahé, k tomu svou modlitbu a práce, radosti a bolesti celého dne. Spojuji vše s obětí, kterou přináší Kristus Otci a tím vše nabývá na hodnotě.

Zároveň dostává i můj vlastní život, přes svou nedokonalost a nepatrnost, hluboký smysl, i když náležím třeba k těm, s nimiž se už nepočítá pro jejich stáří, nemoc nebo tělesnou neschopnost.

Při celé své jednoduchosti apoštolát modlitby všechny spojuje se skutečně důležitými problémy církve na celém světě. Tím se opět naše darování násobí a stává se ještě důležitějším.

Počet zapojených do apoštolátu modlitby se ovšem nevede. Odhaduje se však, že nás je asi 50 až 70 milionů na celém světě.

LEDEN

1. Aby rodiny byly stále více místem lásky, osobního růstu a předávání víry.
2. Aby křesťané různých vyznání si uvědomovali potřeby nové evangelizace v této době hlubokých proměn, aby byli ochotni hlásat Boží Slovo a směřovat k plné jednotě všech křesťanů, a tím nabídli důvěryhodnější svědectví evangelia.
3. Aby se každý z nás poctivě snažil přispět potřebným s ochotou nabídnout sebe sama pro službu druhým.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Týden modliteb za jednotu křesťanů**Předmluva**

Milé sestry a milí bratři!

Jednota křesťanů, naše jednota, je především vůlí Boží. Vůlí Trojjediného Boha, který je dokonalým společenstvím tří rozdílných Osob, sjednocených v jednom jediném Bohu. Bůh Otec nás stvořil jako obraz tohoto Trojičného společenství jednoty (viz Gn 1, 27), Syn nás vykoupil smrtí na kříži, kterou zrušil naše rozdělení, způsobené hříchem (viz Ef 2, 14-18) a Duch svatý je dárce této jednoty (viz Ef 2, 18). A abychom si byli jisti tím, že jednota je opravdu Boží vůlí, prosí Ježíš před svým utrpením Otce: „*Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal*“ (J 17, 20-21).

Tuto jednotu však nelze vytvořit a udržet pouhou naší aktivitou: je darem Božím. A dar je třeba vyprošovat. Ne proto, že by se Bůh zdráhal ho dát, ale proto, abychom lépe pochopili jeho potřebnost pro nás a víc po něm, tedy po jednotě, toužili.

A to je smysl modliteb za jednotu, to je smysl ekumenismu modlitby, který je předpokladem ekumenismu, vedoucího ke sbližování prostřednictvím teologických jednání i ekumenismu praktických kroků, vedoucích k jednotě.

Proto jsou, milé sestry a milí bratři, tak důležité oba týdny modliteb za jednotu křesťanů, kterými opět zahajujeme začínající rok: Alianční týden od 5. do 11. ledna 2009, organizovaný Českou evangelikální aliancí, i tento týden od 18. do 25. ledna 2009, organizovaný Papežskou radou pro jednotu křesťanů a Komisí pro víru a řád Světové rady církví.

Modlete se s pokorou, vytrvalostí a důvěrou a především s touhou po jednotě. To platí jak o těchto týdnech, kdy se modlíme za jednotu společně, tak i o každodenních modlitbách, kterými po celý rok jednáme a práce za jednotu církve doprovázíme. Tyto modlitby jsou velmi důležité pro cestu k jednotě. Spoléháme na ně a prosíme Vás za jejich hojnost a opravdovost. Bez nich by totiž práce těch, kteří jsou za jednotu církve odpovědní a pracují pro ni na mezinárodní nebo místní úrovni, postupovala dopředu s mnohem většími obtížemi nebo vůbec ne.

Společně s Vámi se denně modlíme za jednotu křesťanů a prosíme, aby nám všem dal sám Bůh útěchu a povzbuzení tím, že budeme svědky velkých kroků, vedoucích k dalšímu našemu sblížení a k růstu plné, viditelné jednoty, tak důležité pro to, aby svět uvěřil... (srov. J 17, 21).

*ThDr. Pavel Černý, Th.D., předseda ERC v ČR
Mons. František Radkovský, delegát ČBK pro ekumenismus*

Z naší školy...

Jak už bylo řečeno, naše škola je poněkud nevšední v mnoha ohledech. Jedním z nich je i „prodloužená činnost školy“. Ta může mít podobu např. víkendového výletu, jako tomu bylo uprostřed listopadu.

Vydali jsme se společně na faru v Jitřavě – šest učitelů na deset dětí. Ale my jsme vlastně nejeli do Jitřavy, ale do Narnie, celý víkend jsme se snažili společnými silami zachránit tuto zemi tím, že objevíme kouzelný roh dávné královny Zuzany. To ale nebylo jen tak, nejdřív jsme se museli dostat do Narnie kouzelným rámem obrazu, na jehož vrchní straně visel zvoneček, který při tom nesměl zazvonit, jinak by se o nás dozvěděli zlí nepřátelé Telmaríni. Jeden člověk by obrazem sám neprošel, ale díky vzájemné pomoci jsme to dokázali. Během další cesty jsme si představovali, jak by krajina kolem nás vypadala, kdyby to byla skutečná Narnie. V ní děti stavěly domečky pro narnijská zvířata a skřítky až do té doby, než se dozvěděly, že ve třech ostrůvcích země, do nichž se Telmaríni ještě nedostali, jsou uschovány útržky zpráv z dávných kronik, z nichž lze vyčíst, kde se nachází kouzelný roh. Telmaríni se činili, seč mohli, ale naše děti byly šikovnější a útržky nakonec daly dohromady, složily všechny zprávy a zjistily, že roh musí získat od zlé čarodějnice, která ho stráží a každého, koho by uviděla se pohnout, rázem promění v kámen. Ještě že dětí bylo deset, živé na konci zůstaly jen tři, ale hlavní bylo, že jedno z nich dokázalo na roh zatroubit a tím osvobodit všechny zakleté i celou Narnii... Snaha dětí byla korunována slavnostní večeří s profesorem Kornéliem, během níž jsme se naučili tančit polonézu jako správní králové a královny.

V neděli jsme se ještě ve vzpomínkách vrátili ke všem dobrodružným okamžikům včerejšího dne, ke chvílím, kdy bylo potřeba si navzájem pomoci, a kdy jsme z toho měli dobrý pocit. Celý víkend jsme završili společnou mší svatou, neboť, jak praví píseň, je krásné být Božím dítětem...

N. A. P.

pokud jste nepoznali, o jaké „naší škole“ byla řeč, tak to byla škola Nativity v Křešicích

Indie

8. listopadu

Děti měly dnes ráno uklízející den, tak jsme se jen tak poflakovaly a pokukovaly. Děti vždy zametly a z odpadu ještě vyhrabaly materiál, který by se dal na něco použít. Jsou neuvěřitelně tvůrčí, vyrábí si sami autíčka, nákladáčky, vláčky a to jen z kousku krabice nebo natáčky nebo třeba prázdné nádobky od šamponu. Zapíchnou do toho tenké klacíky a na ně připevní takové kulaté plody a výtvar je hotov. Vypadá to strašně pěkně a člověk by neřekl, že z toho můžou být opravdu různé a vymakané hračky. To mi jen potvrdilo názor, že čím víc účelových hraček děti mají, tím víc to brzdí jejich kreativní rozvoj. Tihle kluci si z pár provázků, odpadků a přírodních materiálů vyrobí asi cokoliv. Dělají si i jakýs takýs hudební nástroj. Je kouzelné pozorovat je, jak za sebou pyšně autíčka tahají. A volají antí look, antí look.

Včera večer za námi přišly Sinda s Primou, naše Ajjanahhalské kamarádky. Prima je místní kuchařka, neumí anglicky, ale je hodně kontaktní a dává nám naje-

Čečín - Bodmokly

vo, že nás má ráda:-) Chytá nás za ruce, hladí po zádech, lehá si na nás:-) Sindu je devatenáctiletá Indka, anglicky mluví hezky. Není vdaná a mám z ní pocit, že se ani nechystá. Je ze sousedního státu Kerala a sem přijela pracovat jako zdravotní sestra. Chtěla by pracovat v Kerale v nemocnici. Je hodně cílevědomá, učí se AJ, učí se z medicínských knih a má moc ráda děti. Sice když sem ji viděla ošetřovat, byla na můj vkus příliš razantní, ale já to nemůžu zase tak moc posuzovat. Každopádně to bude má spolupracovnice, budu jí po večerech pomáhat ošetřovat kluky. No a tyhle dvě dámy za námi přišly na pokoj a chtěly ukázat fotky z Čech. Když odcházely, daly jsme jim bonbony a starší a indičtější Prima se s tím moc nepárala, když jsme dnes ráno šly na snídani, všude jsme nacházely papírky od bonbonů. Příště ji dáme jen jeden a to rovnou do pusy:-)

Odpoledne jsme byly s dětmi na hřišti, bylo veselo, hráli jsme basket a kabadi, nic u nich nemá moc pravidel, takže to byla divočina, ale moc jsme se nasmáli. Jediné, co mě trochu vadí, je to, že se neustále perou. Když je to jen takové to klučičí postrkování, je to dobrý, ale občas si dají takovou pěstí nebo kopanec, že ani nevím, jak reagovat. Stejně se od nich nedozvím, proč to udělali, neumím jejich kanadu a oni zas anglicky. Dorozumíváme se tak všelijak. Občas musíme kluky od sebe odtrhnout, jinak by si ublížili. Je vidět, že to jsou děti z ulice, kteří si nenechají nic líbit a musí si svou existenci dokazovat pěstmi. Mám pocit, že tu panuje pěkná šikana. Je tu například jeden kluk, který je asi trochu pomalejší nebo spíš trochu postižený, nevím a ostatní kluci ho vyhazují ze hry, buší do něj... On teda žádný zlatíčko moc není, pořád někoho zlobí, dělá si legraci, honí a šikanuje zvířata a pak holt dostane přes pusu. Je to s nima těžký. Ale jinak jsou moc fajn.

Dnes sem přijela nějaká paní, hinduistka, přivezla otcům úmrtní oznámení. Její dcera se před osmi měsíci provdala za mladého Inda, v pondělí zemřel při automobilové nehodě. Ani se moc nedivím, při jejich dopravním provozu. Paní byla pomalována bílou smuteční barvou.

Přijeli na praxi čtyři mladí budoucí salesiáni, je jim teprve devatenáct a jsou moc milí. Tak tu teď bude veseleji. Ráda si s nimi povídám, aspoň se cvičím v angličtině a nemusím se stydět, když něco pokazím.

Večer měli kluci televizní program a koukali na „boxing movie“, tak to nazývají:) v půlce nám ale opět vypnuli elektřinu, tak chuděry měli po koukání. Kluci se na televizi moc nedívají, jen o víkendy, ale zato salesiáni, hrůza!! Zírají na ni při každém jídle a ještě po večerech. Docela mě to překvapilo a není mi to při jídle moc příjemné.

Než jsem šla spát, konečně jsme s Pavlem uskutečnili náš první indický telefonát, nemohli jsme se dlouho spojit a teď se to podařilo. Bylo hezké ho zase slyšet, mám pocit, že náš vztah tímhle odloučením jen zkvětá, páč jsme se shodli na tom, že si až teď pořádně uvědomujeme, co v sobě máme a jak smutno nám bez sebe je. Hezky se mi po telefonátu usínalo:-)

9. listopadu

Ráno jsme si přivstaly a jeli s otcema a některými dětmi do Magadi na mši. Projížděli jsme dvěma vesnicemi, poprvé jsem viděla, jak indický venkov vstává. Bylo ještě chladněji a tak všude bylo vidět hemžící se lidi, jak se snaží udělat co

nejvíce práce, než se slunce vyšplhá. Ženy nosily na hlavách klestí, vodu a tak vůbec co se dalo, muži taktéž, děti pobíhaly kolem a snažily se pomáhat. Krávy pohledávaly něco k jídlu, stejně jako asi celá vesnice. Jejich domky jsou spíše takové chatrčky, někde mají třeba jen takové stany z modré plachty. Přišlo mi zvláštní v čem žijí oni a v čem žijem my. Stačí jim k přežití a štěstí hrozně málo, lidé se usmívají, i když by někdo mohl říct, že se nemají čemu smát. Naplňovalo mě to takovým zvláštním pocitem, soucítíla jsem s nimi, ale přitom jsem si říkala, kdo se má lépe, oni nebo já? My tu řešíme pořád nějaké pitomosti, nepodstatné věci, občas se pod tou naší „tíhou“ povinností neumíme ani zasmát. A oni jsou i tak přátelští a takoví nějací opravdovější.

Na mši jsme byli rozděleni na dva tábory, vlevo ženy, vpravo muži. Sedělo se na zemi, byla pěkně studená:-) Připadala jsem si hloupě, všude kolem mě nastrojené načesané ženy v sáří, všude šperky a my s Míšou v oblečení, v kterém jsme ještě včera hrály basketbal:-) Musíme si brzy taky nějaké to sáří pořídít:-)

Po mši jsme měli snídani na zdejší farnosti, byla moc dobrá, čapátí s čochkou a hrachem. Žádné chilli, příjemná změna.-) Na oběd už jsme byli zase zpátky. Stavily jsme se za Sindu, naší kamarádkou. Chtěla, abychom jí zazpívaly české písně a ona nám na oplátku zpívala indické. Byla to fakt sranda, zpívaly jsme jí nějakou lidovku a pak jednu od Navarové. Moc se jí to líbilo a chtěla vědět něco o české hudební scéně. Vyprávěly jsme jí o Goťákovi a Vondráčkové:-) A hned jsme zatančili Lady Carneval a Trezor. Strašně se smála, říkala, jak jsme funny a vůbec to bylo takové rozjařené. Pak nám vyprávěla, jak v Indii chodí sňatky a že ona se vdávat nechce, že její rodině se to nelíbí, ale respektují to. My jsme jí říkaly, jak to chodí u nás a jí se to moc líbilo, ale koukala. Když jsem o tom mluvila, vzpomněla si na Titanic:-) A začala zpívat tu sladárnu Every night in my dreams...:-) Jinak Sindu obdivuje Madonnu a Britny Spears:) zavedla nás do třídy, kde kluci tančili. No to jsem koukala, takový Backstreet boys, ale byli kouzelní. A neuvěřitelně pružní. Sindu prý taky krásně tančí, tak snad nám brzy zatančí. A prý bude naše soukromá učitelka tance, takže až se vrátím, budu profík a královna všech parкетů:-)

Odpoledne pak bylo celé sportovní, hráli jsme s klukama volejbal, basket, paráda. Opět mě dojímali naši autíčkáři. Se svými autíčky na provázku běhali kolem nás a byli tak hrdí! Jsou tak krásně prostí.

K večeru jsme šli na procházku na kopec. Je celý kamenitý a strmý. Ale bylo to moc příjemné, kluci dováděli, zpívali jsme české písničky, nadšeně opakovali, skákali jsme a běhali:-) Cestou se u mě držel můj oblíbenec, který má moc složité jméno, ale já mu říkám v soukromí Pakistánec. Jednou za mnou totiž přišel, moc krásný chlapec, čtrnáctiletý, vypadal jak malý černoušek a místo pozdravu, představení apod. mi povídá „Já nejsem z Pakistánu, jsem z Indie“. Říkal to tak naléhavě, ale musela jsem se tomu zasmát a ujistila jsem ho, že vím, že je z Indie. Děti se mu asi smějí, že je z Pakistánu, páč vypadá trošku jinak než ostatní. Ale je moc krásný:-) A tak můj malý Pakistánec se mě celou cestu držel za ruku, pozoroval mě těmi velkými kukadly a byl mi milým společníkem. Když jsme se na kopci posadili, všiml si, že mám na noze škrábanec. Začal na něj šahat a nemohl uvěřit svým očím, když zjistil, že má kůže se po jeho tlaku zbarví do bíla a když prst pustí, je

zase načervenalá. Zavolal ostatní kluky a nadšeně jim to ukazoval. Jeden se dokonce bál, další mi ukazoval, že jeho kůže to nedělá. Třetí do mě píchal klacíkem:-) No jo, je to tak, mám v těle krev:-) Na cestě zpátky jsme se stavili na houpačkách, jsou tam čtyři, všichni jsme se na ně nějak po dvojicích poskládali. Za mnou stál Antony a houpal mě. Najednou na nás Vikram začal házet spoustu drobných růžových kvítků, celou mě zasypával, bylo to krásné, jsou tak hodní! Vypadala jsem jako šípková princezna v těch květech:)

Jinak děti tu pořád studují, myslím, že jsou hodně vzdělané, spoustu toho ví, od dalšího týdne je budem učit i my. Angličtinu a počítače. Pak jsem si na svá bedra nabrala ještě malování, zpívání, sport a ošetřování nemocných dětí. Moc se těším, až do toho vpluju, mám ty děti čím dál víc radši.

V angličtině už začínáme být zběhlejší, člověk se rychle rozmluví, když chce. Pořád je to samozřejmě krkolomné, ale už ne úplně katastrofální. Ale zítra můžu tvrdit zase něco jiného, mám tu strašně měňavé nálady. Jednou se mi tu tak moc líbí, podruhé bych si sbalila pět švestek a odjela. Ale to je na tom taky hezké, nikdy nemůžu předvídat, jak na mě co bude působit. Celá Indie, plná překvapení.

Dnes před spaním jsme měly opět telefonát z Hospetu:) A pak jsme chvíli seděli s otcema, hráli karty a popíjeli italské víno, no mně to jako víno nechutnalo, ale budiž. Bylo to veselé a cítila jsem se dobře. Večery jsou tu nejlepší, je tu tak ticho, jen ty kachny na dvoře pořád kdákaj. Je tu krásná noční obloha, žádný světla z města, jsme od něj daleko daleko.

10. listopadu

Dopolední schůzka z directorem proběhla krátce, ale opět byla vyčerpávající. Náš řídící mluví opravdu rychle, i když se snaží mluvit pomalu, takže jsem měla opět uši napnuté jak slon. Domluvili jsme se na našem časovém plánu a od zítřka budeme mít úplně nabitý program. Vstávat budeme každý den před sedmou a až do půl desáté budeme něco dělat. Samozřejmě, že budeme mít občas nějaké přestávky a jsou do toho zahrnuté i takové ty nic nedělající věci, jako jen tak být s dětmi nebo hraní her apod. Jsem ráda, že budeme takhle vytížené, že se tu nebudu jen tak potloukat a nevědět do čeho píchnout. Myslím, že nás občas i někam vyvezou, třeba teď ve středu pojedeme na celý den do Bagalore, otec John tam bude mít nějaké modlení v Bosco Mane a my zatím budeme courat po městě a odhalovat Indii.

Děti tu dnes buntošily už od časného rána, když jsme vylezly ven, hned se na nás vrhly. Prohlížely si naše pasy a braly tužky... Pak příběhl jeden kluk s listem a na něm byla nějaká velká housenka nebo to spíš vypadalo jako malý had, nevím. Bylo to celý barevný pestrý a ne moc hezký:-) Hned jsme si to vyfotily, myslím, že tady nebude o podobné zážitky nouze.

Opět nás odchytila Prima a vytvořila nám na obličejích ty jejich malovánky:-) Líbí se mi to, aspoň máme pocit, že jsme blíž jejich kultuře, mají vždy velkou radost, když přijdeme poidičtělý a když si vše poumyjeme, ptají se, kde máme to a to. Občas tedy udělám Primě radost a vezmu si i ty děsný náušnice. Dala mi je jako dárek, tak aspoň někdy musím ukázat, že je nosím.

Byly jsme svědkem pálení indického odpadu. No, kdo má aspoň trochu ekologické cítění, ten by se na to nemohl dívat. Házeli do toho ohně všechno. Kýble,

gumové hadice, pet lahve, dráty, nádoby na vodu, všechno co se dalo. A největší barbarství bylo, když přinesli takovou pěknou kytaru, která byla jen trochu poničená a bez nějakých cavyků jí tam hodili. Dělali to malí kluci, kteří nemuseli do školy a hlídali oheň. Myslím, že je to celkem bavilo. Divím se, že tu ještě nevyhořeli, mají to odpadové ohniště přímo vedle keřů, stromků a trávy, všechno je to ještě k tomu úplně vysušené díky indickému horku. Tu odletí zapálený papír, tu zas žhavý uhel... Pálí to přímo pod stromem, má chudák úplně ohořelé větve.

Odpoledne jsme se pěkně povalovaly na pokoji, kdykoliv měli kluci školu nebo nějaký program, na který jsme bezpodmínečně nemusely. A pořád jsme si jen povídaly a povídaly. Jsem ráda, že jsem tu zrovna s Míšou, padly jsme si do noty a rozumíme si. A tak tu blbne a když je nám smutno, tak se navzájem spolehlivě rozptýlíme. Je fajn, že je tak naslouchavá, zajímá se o mě a já zas o ni, no je to pěkné:-)

Elektrika nejde, po Pavlovi se mi stýská:-)

11. listopadu

K nám Martin na bílém koni nepřišel, zato kráva se tu prohání pořád. Ráno jsem vstávala brzy, a hned jsem vyběhla ven, kráva si to zrovna maširovala na pastvu a všichni tři psi pobíhali kolem mě. Ta krásná doga si mě ani moc nevšímá, zato ti dva vlci po mně samou radostí skáčou. Jsou oškliví:-) Říkám jim všiváci, páč jsou strašně zblešení a vypadají jak zpráskaní psi, ale jsou milí:-) Opici jsem dnes udělala radost, tráva už ji ode mě mrzí, tak sem jí podšoupla banán, který mi nechutnal. Keralský banán. Až budete v Indii, nejezte Keralské banány, ale jen ty malé Karnatatské:-)

První hodina angličtiny. Málem mi praskla z těch děcek hlava. Máme jich jen dvanáct, ale snad ty nejzlobivější, co jsme mohly dostat. Jsou to děti, které ještě nemůžou do normální školy, páč jsou tu krátce, přišly z ulice a potřebují se naučit řádu. A my to schytaly. Jsme na ně dvě, ale obě jsme tam málem zešlely. Běhají kolem lavic, neustále se perou, škádlí, kradou nám věci ze stolu, jen co se otočíme k tabuli... Chtěly jsme jim předvést zajímavou výuku angličtiny, zapojily jsme naše kreativní myšlení, ale ti malí uličníci to teda moc neocenili. Když je něco bavilo, řvali jeden přes druhého odpovědi, běhali k tabuli, aby nám to tam hned napsali, volali antí, look (jak mají krásný sešit). To je lepší varianta, s tím se dalo dobře pracovat. Ale i přes neustálé střídání činností brzy ztratili soustředěnost. Asi dostali pocit, že když s nimi jen monotónně neopakujeme abecedu, můžou si dovolit vše. Budeme muset zavést pozvolnou změnu, ne tak radikální. Když jsem při hře do ruky nevědomky vzala proutek (ani jsem si neuvědomila, že ho mám), ztichli a byli jak beránci. Snad se nám podaří naučit je být v klidu i bez proutku. Odcházel jsem vyčerpané:-) jestli to tak bude pokračovat celou dobu, vrátím se jako zapšklá učitelka základní školy.

Máme novou spolubydlící. Nastěhovala se sem ještěrka, zatím se dohadujem, jestli holka nebo kluk, každopádně už je tu. Schovává se, ale víme o ní. Tak nám pomůže zbavit se hmyzu, kterého je tu habaděj. Pelech má za záchodem:-)

Zvířat tu máme habaděj. Na střeše se umístil velký had (teda později jsme zjistily, že to byl pouze kus hadru:-)), na pokoji ještěrka, pod schodama rezavá velká

žába, na zahradě ohromný housenky, za barákem dva hadi:-) A dnes děti pořád chodily a říkaly rabbit antí, rabbit. Hned mi to bylo podezřelé, páč je vždycy zajíme nějaká pochybná věc. Nejlépe mrtvý potkan a podobně. Tak jsem ty raubíře pochybně následovala. A samozřejmě, pod hadrem ležel divoký zajíc, ještě celý. Hladili ho, šahali mu na oči, zavírali a otvírali mu víčka... Dostali ho k obědu, Míša si protentokrát dala taky vegetariánský oběd:-) Děti tu milují zvřata, mrtvá i živá. Alen, takový malý roztomilý zlatíčko, chytil kačenu a začal ji pusinkovat krk, zobák, co se dalo. Sice byl nesmírně roztomilý, ale radši jsem ho okřikla, ten pták asi nebyl nadšený.

Za týden v neděli je dětský den, přijdou i děti z vesnice. Pomáháme s přípravou a pořád stříháme nějaké papírky, ani pořádně nevíme na co:-) Asistují nám i čtyři Indky. Sindu - mladá zdravotní sestra, dvě řádové sestry a jedna učitelka. Je to děsný slepičinec, pořád tam o něčem kvokáme, ale je to sranda. Zajímavé je, jak jsou Indky kontaktní. Neustále na nás sahají a opírají se o nás. Občas jsme z toho nervózní, ale nevadí nám to. Mám pocit, že jsou na zdejší chlapy pěkně koketní. Smějou se, pomrkvávají, dokonce se perou, tak kde že je ta cudná Indie?:-) Opět chtěly, abych jim vyprávěla o vztazích mezi muži a ženami v naší zemi. Tak jsem vyprávěla a oni se hihňaly jak školačky. Říkaly jsme, že u nás lidé chodí třeba i s více partnery, než se vezmou, koukaly jak vyjevení. A Sindu opět roztáhla ruce a začla zpívat píseň z Titanicu:-) Musím jí asi vysvětlit rozdíl:-)

Hrála jsem dnes fotbal s těma nejmenšíma, byli rozkošní, kdykoliv jsem kopla do míče, smáli se jak tisíc zvonečků. Každý den si mě získávají čím dál víc. Jsme tu takové jejich maminky a to je přeci zodpovědná práce:-)

Tak teď půjdu ošetřit pomlácené nožky (nenosí boty) a zítra hurá na výlet do Bangalore. Těším se, že si tam dám pizzu, třikrát denně rýže, to člověka omrzí. Ještě, že ty omáčky jsou dobré.

Ještě se musím na chvíli vrátit. Parádní večer, otcové pro nás nachystali překvapení, mohly jsme dnes jíst s dětma, byl to moc fajn zážitek, jedí v jedné místnosti, vyskládání na zemi v tureckém sedu. Byla o nás velká tahanice, kam že si to máme sednout. Cítila jsem se mezi nimi moc dobře, byla jsem jedna z nich, stejné jídlo, stejný posed, talíř na zemi a jezení rukama (mimochodem to už mi jde celkem dobře a přijde mi to naprosto přirozené, spíš mi přijde divný strkat si lžici do pusy). Po večerí se začala probouzet k životu elektřina, děti jásaly, myslela jsem, že kvůli zářivkám, ale prý když půjde elektřina, budou moc tancovat. Hned nás odvedly do jejich tanečního sálu. Lepší tanec jsem nikdy nezažila. Oni jsou tak přirození, vlní se, jsou gumoví, mají vymakané pohyby, nádhera! Moc jsem se s nimi vyblbla, takový improvizovaný tanec mezi dětmi je to nej, ale cítila jsem se proti nim jako dřevo, nicméně mně sami od sebe řekli - antí, you are good dancer, to mě moc potěšilo, jsou tak milí:-) Třeba mě to tu opravdu naučí.

12. listopadu

Celý den v Bangalore, ráno jsme navštívili s otcem Johnem salesiánské středisko, dostali jsme tam i snídani, poprvé mi bylo z indického jídla zle, vůbec mi nechtutnalo a všechno tam bylo špinavé. Tak jsem si dala opravdu jen málo. Později jsme šly s Míšou na trh, bylo to neuvěřitelné, zelenino-ovocný trh vypadal jak jedno velké smetiště, ale stejně měl ohromné kouzlo. Ženy posedané po zemi u svých

stánků, povalující se telata uprostřed silnice, rozmanité zboží... Navštívily jsme butik s indickým oblečením, měli tam tolik krásných látek, jen si vybrat. Koupila jsem si krásné tmavě vínové sárí se zlatým lemem a zlatě prošíтым ozdobným konečným šálem a moc pěkné pandžábí, tmavě růžové. Po nákupu jsme šly kolem hotelu, a tak jsme si řekly, že se skočíme najíst. Neskočily. Když jsem to tam uviděla, otočil se mi žaludek a přešla mě chuť, před hotelem ležel veliký mrtvý potkan, uvnitř to bylo špinavé a temné. Koupily jsme si jen kolu a šly jsme. Neustále nás probodávaly oči Indů. Byly jsme široko daleko jediné bělošky. Říkaly jsme, že čekáme na manžely, ale jeden Ind nám byl neustále v patách. A zrovna takový ošklivý:-) A taky se s námi dala do řeči malá muslimská holčička. Strašně moc krásná, hubená, veliký oči, šátek přes hlavu, bosé nožky, celá v růžovém. Uměla moc hezky anglicky, bylo jí šest let, jela ze školy. Daly jsme ji bonbon, byla tak okouzlující.

Cestou zpět jsme ještě ve stáncích u silnic nakoupily indické náušnice, bindy a náramky a vybaveny jsme jely do Bosco Mane, kde na nás čekal otec.

Do Ajjanahalli jsme přijeli už za tmy, šťastní, že jsme zpět, indický venkov je hezčí než přeplněná města. Jsme už moc rádi, že jsme tady, do města se dostaneme často a tady je tak hezky. Z města jsme si přivezly zanesené plíce a bolest hlavy z hluku.

U večere dáváme otcům českou slivovici a mamičiny perníčky. Snad chutnalo, oni se k ničemu nikdy moc nevyjadřují.

13. listopadu

Další den ve středisku, další hodina angličtiny, další nezvladatelný cirkus. Těch dvanáct dětí ve třídě dá opravdu hodně zabrat. Je to hotová obecná škola. Snažíme se děti hrou motivovat, ale některé se chytanou, jiné vůbec. Snad se to časem zlepší.

Dnes jsem si poprvé v Indii vzala brýle místo čoček. Děti byly celé vyjevené, ukazovaly na mě, ptaly se, co to mám. Docela vtípný:-) Ale můj malý oblíbenec „Pakistánec“ Mandžuláta se tvářil zmateně a vypadalo to, že se mě skoro bojí. Vůbec se mnou nemluvil, ignoroval mě. Snad si zvykne, všichni říkají, že vypadám jinak, tak ho to asi mate.

Děti opět našly jedovatého hada, zabily ho a volaly antí, snake, snake, dead:-) Jsou rozkošní, jak všechno komentují.

Večer jsme měly opět telefonát z Hospetu, Pavel se má ve středisku taky fajn. 26. 11. za ním jedu a 28. pojedem do Hampi. Je skvělé, že si můžem každý den volat.

14. listopadu

Angličtina dnes byla opět divoká. Ty děcka jsou nezkontní. Ale pár se jich chytlo, to byla pro nás odměna. Musíme neustále vymýšlet kreativní program, každý potřebuje individuální přístup, tak se to nějak snažíme udělat, ale musíme techniku pilovat. Máme tam kluka, Sumana, který strašně krade. Všechno a všem. Rozčiluje mě, ale nemá z ničeho respekt. Teda až na proutek. Už jsem na něj dnes žalovala otci. Dal nám do ruky proutek a když neposlouchali, třískla jsem s ním do stolu. A byl klid. Snad postupně budem moct tuhle techniku vypustit, ale zatím se nám jeví jako nezbytná.

Dnes je v Indii Dětský den, ale v našem středisku se bude slavit až v neděli. Bude to velká sláva, připravuje se spousta her, přijede spousta lidí, těšíme se. Chtěly bychom si na tu slávu obléct naše sárí, místní ženy se nás neustále na to ptají, ale nemáme ušitou čoli - blůzičku pod sárí. Slibují, že nám ji ušijí, ale zatím opravdu jen slibují, tak uvidíme. Každopádně ještě máme krásná pandžábí:-) Pavel si přeje, abych do Hospetu přijela v sárí, že by mě v něm chtěl vidět, tak snad do té doby bude došité a naučím se ho aspoň trochu motat:-) Není to nic lehkého.

Mandžuláta už se mě nebojí a opět si se mnou hraje, tak mám radost. Večer jsme hráli s deseti klukama volejbal, bylo to strašně krásný, cítila jsem se tam s nimi šťastná, bylo to takové rozjařené a přátelské. Už teď vím, že se mi budou ty děti těžko opouštět. Už se tu cítíme zabydlené, teda více méně, v některých věcech:-) No ale stejně se tu střídají světlé stránky s těmi stinnými, asi jako všude. Chvilí jsem ráda že jsem tu, pak zase chci pryč, ale v Praze a všude jinde to není jiné.

Maminko, otec Francis chce na Tebe e-mail, aby Ti mohl osobně pochválit perníčky:-)

15. listopadu

Zítřka tu slavíme dětský den, tudíž se dnes nikdo nezastaví, všichni se zapojují do příprav, děti uklízejí, vyzdobují, je to všechno moc hezké, barevné a veselé. Obdivuji je, jaké mají nápady, co všechno vymýšlejí.

Přišly sem dnes děti z vesnice, pár holčiček. Byly jak divoženky, opravdu. Malá holčička kdykoliv se na mě podívala, začala plakat, viděla poprvé bílého člověka a děsilo ji to. Další holky se na nás podezřele dívaly, ale pak se začaly usmívat a nespustily z nás oči. Když jsme se s nimi trochu zkontaktovaly, už nás nechťely opustit. Volaly antí ještě intenzivněji než naši kluci a pištěly kolem nás jak myšky. Hlavičky měly zavšivené, takže teď doufáme, že na nás to neskočilo. Šatičky ušmudlaný, bosé nožky s náramky, náramky na ruku, řetízky, bindy křivě nalepené na čele, umaštěné vlasy s květinami, rozčuchané, ale stejně moc krásné, princezny z vesnice, divošky. Zdejší sestřičky je celé umyly a čistě oblékly, darovaly jim ozdoby, načesaly vlasy, vplétaly jim růže do vlasů, krása.

16. listopadu

Velký den je tu, děti jsou už od rána natěšené. Vstáváme s Míšou brzy, umyjem se, oblečem si indické pandžábí, nalepíme bindy, ozdobíme se květinami a jdeme na ranní mši. Je v místním jazyce - kannadě, byla sloužená pro děti.

Po snídani se začínají scházet i děti z vesnice. Je jich tu dohromady pět set, takové množství. Našich kluků je jen 120, takže děti z okolí převažovaly. Skoro pětset hlaviček, na každé se procházejí vši. Takže už chápu, proč včera otec stříhal spousta kluků dohola:-) Jinak když už jsem u těch vlasů, nikdy jsem neviděla pohromadě tolik nádherných hustých vlasů. Holky je mají spletené do tlustých copů, jedna tu vypadá jak Rybana od Vinnetua, krásný černý cop až po pás. Každý cop má tak tlustý, že se mi nechce ani věřit, že je to její:-)

Děti se po registraci zařadí do dlouhých řad a postupně jim každému dáváme limonádu a tři sušenky, mají radost, říkám si, jestli to vůbec znají. Když se občerství, udělají všichni takovou hvězdu na dvoře kolem barevným pískem vysypané

Sečín - Podmokly

mapy jižní Indie a zazpívají Karnatatskou hymnu a pak ještě celoidnickou, aspoň myslím:-) Pak se hrají hry, já mám na starost basketbal, děti se staví do fronty a každý má tři pokusy trefit koš. Když se trefí, dostane zlatý kupon, za který dostane odměnu. Pěkně jsem se naštvála, protože během hry čtyřikrát změnili otcové pravidla. Zjistili, že nemají dost zlatých kuponů, tak oddálili čáru, z které se hází a ještě to omezili na dva pokusy, takže skoro nikdo koš nedal, páč jsem měla jen malý kluky. Mrzelo mě to, spousta neměla vůbec žádný kupon ani z jedné hry. Zvlášť Ti úplně maličtí.

Jinak se den moc povedl, pro všechny děti se udělala k obědu moc dobrá rýže s kari a zeleninou, každý dostal banán a vodu, potom byly různé taneční představení, pěvecký apod. od dětí. Všem se den moc líbil, děti odcházely spokojené do vesnice, do svých skromných domků.

Já jsme vzala k večeru pár větších kluků na procházku na kopec, Mandžuláta, moje zlatíčko se mě celou dobu držel za ruku a vyprávěl mi o sobě a zajímal se o mou rodinu. Dělal jsme si s Míšou legraci, jaký to mám dneska hezký rande:-) Je to fajn s dětma někam vyjít. Máme to zatím zakázané kvůli bezpečnosti, ale kopec je výjimka. Jsou to spíš valounové skály, trochu horolezecký výkon, ale stojí to za to, úplně nahoře je nádherný výhled, je to moc krásná krajina.

Večer odpočíváme, jsme po náročném dni vyčerpané, takovou únavu jsem tu ještě nepocítila.

17. listopadu

Začínám mít problémy s indickou kuchyní. Ostrost mi nevadí a moc mi to chutná, ani jsem ještě neměla žádné střevní ani jiné potíže, ale poslední dva dny se mi po každém jídle chce zvracet. Už jen když cítím tu stejnou vůni chilli... Dala bych nevím co za chleba se sýrem. Nebo maminčinu musaku se špenátem. Pořád jíme dokola ty stejná jídla a to se každému přejí. Jím čím dál méně, i když mi chutná, moc toho do sebe nedostanu. Nemůžu se dočkat na naše čtyři dny volna. Zajdem si s Pavlem na pizzu, koupím si v marketu aspoň toustový chleba a kus sýra a ani jednou se nedotknu rýže a chilli. Třeba se mi pak chuť opět vrátí:-)

Den byl podobný jako ostatní. Zjistěuji, že dopoledne, kdy učíme angličtinu, se psychicky unavím, pak odpočíváme, po obědě se mi nálada prudce zvedá a nejlepší je to dopoledne a večer. To hrajem hry, běháme po hřišti... Je parádní mít tolik pohybu, neustále něco dělat, nemít moc času na poplakování, moc mi to vyhovuje.

Začínám si užívat našeho kbelíčkování místo sprchování. Je to sranda:-) A protože teplé vody je minimálně, myjeme se vlastně pořád ve studené:-) Tak se otužujeme.

18. listopadu

Vši pořád nic, ale máme novou práci. Vzali nám kus našeho spánku a už v sedm musíme být každé ráno ve třídě. Ty holky-divošky z vesnice sem budou chodit každý den na sedmou do školy, umyjí se tu, nají a my je budeme hodinu učit, než přijdou sestřičky a převezmou si je. Ráda je budu učit, jen se mi nechce tak brzy vstávat. Snad budou hodnější než naši kluci:-)

Na hodinu angličtiny jsme dnes dostaly třetí skupinu, jsou tam kluci, kteří už jsou tu tak šest měsíců, jsou staří tak od 10 do 14 let a jsou šikovnější. Bylo to s nimi parádní, náš program je zaujal a tři hodiny na nás upřeně upírali oči a snaži-

vě se zapojovali. Učíme je pomocí pohádky. Četli jsme Červenou karkulku a to tak, že prvně jsme si napsali slovíčka, která se jim budou hodit, pak jsem poprosila vždy jednoho z šikovnějších kluků, aby mi je na tabuli napsal i v kannadě, dělali jsme to tak, že já mu ukazovala pomocí obrázků z knihy, co ta slova znamenají anebo jsem to předváděla, třeba běhala nebo skákala:-) a dotyčný rychle pochopil a přeložil to do kannady. Tím jsme docílily, že opravdu všichni kluci tomu rozuměli. A když jsme si řekli pár slovíček, sedli jsme si na zem i s knihou a já jim ukazovala obrázky z pohádky a převyprávěla jsem příběh jednodušší angličtinou a Míša to zároveň předváděla (jak třeba Karkulka jde po pěšině, trhá kvítí a rozhlíží se kolem:)). Děti to moc bavilo. Pak hráli celou pohádku divadelně, každý dostal roli a to nám potvrdilo, že to celé pochopili. Moc jsme se nasmáli, byla to fakt sranda a děti to moc bavilo. No a pak jsme hráli tichou poštu s anglickýma slovíčkama, to byla taky sranda:-) Až když někdo poslal do oběhu nějaké slovo, které bylo časem hodně zkomoleno... Když došlo ke mně, bylo mi sděleno jedno hodně sprosté české sloveso, které určitě znát nemohli. No, neubrnila jsem se smíchu, Míša taky ne a kluci nevěděli, co nás tak pobavilo. Musela jsem přestat a to hrozný slovo pošeptat dalšímu prckovi, říkala jsem si, že jestli se to tu někdo dozví, tak nás asi zavřou.

Večer jsme opět jedli s dětmi, takové krásné výjimečné chvílky. Je to s nimi moc fajn, sedíme na zemi v tureckém sedu, pojídáme a klábosíme. Mám to moc ráda. Po večeři jsme měli taneční večer. Ti kluci jsou tak ohební a tanec mají opravdu v krvi. Připadám si tam s nimi jak střevo. Ale poctivě tančím s nimi. Když jsme skončili, musela jsem se jít napít a poprvé v životě jsem spatřila šváby, a to obrovský. Lezli po kuchyni a bylo jich tam spoustu, brr. Mohli mít tak 6 cm a k tomu ještě dlouhá tykadla. Netěším se, až to jednou napochoduje k nám do pokoje. Nevím, co bych si tam s tím počala, páč takovýho velkýho brouka bych se bála zaslápnout a šahat na něj a někam ho vynášet, to už vůbec ne. Vůbec tu začínám hmyzí faunu poznávat. Neustále mám v posteli kobylky, všude můry, včera jsme viděli něco, co vypadalo jak smrtihlav, pak ještěrky, housenky... Ještě že spím pod moskytiérou.

19. listopadu

Ráno jsme vstávaly se svítáním a už jsme mazaly za dětmi. Ani mi to vstávání už nevadí, je to fajn, celý den něco dělat od svítání do úsvitu. Naši kluci nás tahali k sobě na hodinu angličtiny, tak to jsme pojalý jako pěknou zpětnou vazbu. Na začátku hodiny jsme koukali na krátkou pohádku v angličtině a pak slovíčka a pohádku z knížky, divadlo... Bylo to opět moc fajn, ale v půlce za námi přišel učitel, ať jdeme učit teď do vedlejší třídy. Zase mezi ty divochy. Dnes to bylo hodně divoký, tak naštvaná jsem tu ještě nebyla. Když jsem jednoho kluka - Ejdžeje - okřikla, protože byl nezvladatelný, chtěl mi dát pěstí, no to už mě teda vážně namíchl.

Odpoledne jsme šli na pěknou procházku na kopec za střediskem. Je to vždy příjemná změna. Stává se ze mě horolezec, protože to je spíš skála než kopec. Děti jsou jak ještěrky, nikdy nikam nespadnou a během chvíle jsou nahoře. To já se tam šplhám proti nim dost neohrabaně:-)

Dnes je tu na návštěvě bratr z Hospetu, takže zná Pavla s Ondrou. Taky říkal, že si myslí, že se tam klukům líbí. Všichni si z nás dělají srandu, že každý večer vo-

láme s Hospetem. Už máme s Pavlem takový pravidelný rituál, ve 21:40 si každý den telefonujeme. Vždy si vylezu na střechu a protože volání je tu hodně levné, voláme si i skoro hodinu. Fajně večery:-)

20. listopadu

Děti mají ode dnes pět dní prázdniny, tak je tu máme všechny. Učily jsme je zpívat nějaké české písničky, ale jeden bratr, který se podle mě moc rád ukazuje, si ten český text hned opsal a učil to děti on za naší pomoci. No když si myslí, že to umí líp, tak proč ne:-)

Konečně jsme pochopila (nebo spíš uviděla, než pochopila), jak je možné, že děti jsou v přítomnosti bratrů jak beránci. Neustále je omlacují páskem nebo proutkem a to i při hře, pořád. Je to docela děsivé. To se pak nedivím, že nás neposlouchají, když jsou navyklí na tohle.

21. listopadu

Opět kryší čistka. Děti mají dnes prázdniny, tak se celý den mezi hrami uklízí potkaní paseka. V jednom pokoji, který slouží jako skladiště různých věcí, se jim velmi zalíbilo. Všechno se tedy vyházelo a začal boj s potkany. Děti se náramně bavily, mohly to zabíjet samy. A vázaly si menší krysy na provázky a nosily kolem krku. Jako závaží. Na každé straně jeden. Nevěřili byste, jak to tady všude teď smrdí. Je to odporný puch, který se roznesl po celém středisku...

Když jsem šla na svačinu, bratr mě moc přemlouval, ať si také aspoň jednoho zabiju. Myslel to úplně vážně, prý je to sranda. No to opravdu kápl na tu pravou. Ukázal mi pak sud od rýže a tam byla na kupě hromada potkanů. Už jsem ten den nejedla a co jsem předtím snědla, vyzvracela. Brrrr.

22. listopadu

Další den prázdnin, tak s dětmi hrajem různé hry. Vytáhla jsem pexesa, jedno s krtečkem a jedno s autama. Měla veliký úspěch. Nedělají teď nic jiného než sedí po skupinkách a hrají. Míša taky nějaká dala do placu, takže spousta dětí je zaneprázdněna. Pak ještě člověče nezlob se. Trochu se nudím, protože mám chuť jít hrát třeba volejbal, ale kdeže, skládá se pexeso:-) Jsem ráda, že je tak zaujalo. Jinak jsme také byli poprvé na pořádné procházce. Cestou jsme potkali dva škorpiony, kluci je spolehlivě utloukli kameny... Taky jsou tu všude veliká termitiště, ty mě fascinují, je to uplácané z červené hlíny a uvnitř je to duté. Vypadá to jako hrad. Některé mají díry, kluci říkali, že když tam jsou díry, je tam had, který termitiště vyžral, tak si budu muset ověřit, jestli je to možné:-)

Míša dnes ochořela, tak tu jsem sama. V úterý 25. listopadu odjízdim na tři dny za Pavlem. Konečně, už potřebuju volné dny jak sůl. Jsem z těch dětí unavená:-)

A ještě na závěr, nevíte někdo, jaká souhvězdí jsou nad Indii?

Všechny vás z Indie zdraví Andrea Musilová.

Okénko do knihovny

autor: Marek Vácha
název: Místo, na němž stojíš, je posvátná země
z obsahu: z Úvodu

Etika je podle Aristotela uměním žít. Pokud si představíme svůj život jako velké bílé plátno, každé naše slovo a každý náš skutek je tah štětcem. Smyslem etiky pak je, aby byl výsledný obraz krásný: etika je nejpraktičtější ze všech věd! Pokud se houslista musí dlouho učit, aby se stal mistrem umění houslové hry, etika učí umění mnohem závažnějšímu. Život je totiž možno rovněž chápat jako druh umění a tomuto umění je třeba se rovněž učit. Co víc, je to umění mnohem důležitější než hra na housle. Nezdařený život je mnohem větší prohra než špatně zahraná skladba. Studovat etiku tedy má smysl, neboť se zde učíme nejdůležitějšímu umění ze všech – umění správně žít. Otázka tedy není ani tak položena ve smyslu, co mám dělat, nýbrž spíše jaký mám být. Přál bych si, aby výsledkem této knihy nebyly ani tak úporné spory o to, kdo má pravdu a jaký typ jednání je ten správný, jako spíše otázka, jakým typem člověka bychom měli být. Starý zákon vnímá pravdu jako příběh – to jen my na Západě vnímáme pravdu jako systém. Emanuel Rádl píše: „Nemáme pravdu, řekl bych, nýbrž pravda má nás; neustanovujeme ji, nýbrž rodíme se do ní.“

... Tato kniha má pět velkých částí, pět okruhů. V první části (Smíme, co můžeme?) si vytvoříme odrazový můstek, seznámíme se s etickými teoriemi, které nás budou provázet celým příběhem tohoto textu, a pomalu začneme rýsovat hranice. Druhá část (Velký třesk) je proto věnována vzniku nového života, prvnímu pólu lidské existence. Ve třetí části (Lebensunwertes Leben) bude pozornost logicky obrácena k opačnému konci života, problematice eutanázie. Poté, co vytyčíme kruh kolem obou pólů lidského života, se jej pokusíme rozšířit i na zbývající světové strany, na lidi různých barev pletí, různého věku, obývajících různé země. Ve čtvrté části (Útěky ze svobody) zkusíme za tento kruh přijmout odpovědnost a opět si připravíme předmostí k poslední kapitole (Druhý kruh: malí bratři a sestry), v níž zkusíme svou odpovědnost rozšířit i na ostatní živé tvory a celý vesmír.

vybrala MJ

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Biblický koutek

22. část

Nabuchodonozor. Byl králem Babylonie (605–562 př. Kr.). Podřídil si mnoho vzpouzejících se národů, k nimž patřilo po dobytí Jeruzaléma (587 př. Kr.) i Judské království. Hlavní město Babylon během jeho vlády zazářilo. Vystavěl tam obrovské paláce, na kterých rozkvétaly obdivuhodné višuté zahrady. V Babylonu byla uctívána Ištar, bohyně krásy.

Tel-Aviv. Jméno znamená „údolí klasů“ a šlo o území poblíž Babylonu, ve kterém byli umístěni vyhnanci pocházející z Jeruzaléma. Současné hlavní město Izraele vystavěné na začátku 20. století nese jméno tohoto starobylého místa.

Žalm 137. Jedná se o zpěv vyhnanců vzdálených od Sionu (hora, na které stojí jeruzalémský chrám). Tímto žalmem se inspiroval G. Verdi, když skládal slavný sbor v opeře Nabucco (libreto napsal T. Solera roku 1842) „Leť myšlenko na pozlacených křídlech... ó, má vlasti, tak krásná a nedostupná!“ Nabucco je zkrácený tvar jména Nabuchodonozor.

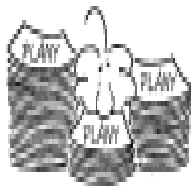
(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Farní rada

Plánované zasedání Farní rady dne 14. prosince 2008 zrušeno

Další setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli **11. ledna 2009** v 18:45 (po večerní mši svaté). Na její členy se můžete opět obracet s vašimi podněty a připomínkami! Pište, volejte, mluvejte, nabízejte svou pomoc, ...

Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Martin Kolář	místopředseda
Zuzana Bumbová	zapisovatelka
Jindřich Macoun	člen
Jiří Málek	člen
Rudolf Sticha	člen
Miloš Vavříčka	člen

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2009	4. ledna	1. února	1. března	5. dubna
3. května	7. června	5. července	2. srpna	6. září
4. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			1. listopadu	6. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:01	15:01	16:45	Dolní Žleb	14:09	16:09	17:03	18:09
Čertova Voda	13:11	15:11	16:55	Čertova Voda	14:15	16:15	17:08	18:15
Dolní Žleb	13:16	15:16	17:00	Děčín hl. nádr.	14:24	16:24	17:18	18:24

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2008	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	8 243 Kč	1 470 Kč	2 475 Kč	Na církevní školy
Únor	9 575 Kč	2 108 Kč	5 700 Kč	Svatopetrský haléř
Březen	12 748 Kč	2 303 Kč	2 700 Kč	Na uprchlíky
			1 705 Kč	Na Svatou zemi
Duben	7 992 Kč	2 122 Kč	3 200 Kč	Na bohoslovce
Květen	8 194 Kč	1 790 Kč	3 500 Kč	Na záchranu kostelů
Červen	7 394 Kč	1 779 Kč	0 Kč	
Červenec	6 809 Kč	1 400 Kč	0 Kč	
Srpen	8 196 Kč	1 693 Kč	0 Kč	
Září	6 046 Kč	1 957 Kč	0 Kč	
Říjen	8 067 Kč	1 212 Kč	3 048 Kč	Na misie
Listopad	9 513 Kč	2 362 Kč	3 400 Kč	Na biblické dílo
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	92 777 Kč	20 196 Kč	25 728 Kč	

Modlitba - Předávání starostí

Pane, předávám Ti všechny své starosti, které mám se sebou nebo se svými bližními, se svým duševním a tělesným utrpením. Ty jsi mi řekl slovy svatého Petra: „všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.“ (1. Petr 5, 7) S velikou důvěrou Tě беру za slovo a všechny své starosti vkládám do Tvé ruky. Učiň s tím, co Ty chceš. Od této chvíle patří všechny Tobě.

Se svými starostmi Ti také předávám všechny své obavy a nedobré pocity, které mě zraňují a stále znova se vynořují, trápí mě a dělají nešťastným. Odděluji je od lidí a okolností, od příčin a náhod, ve kterých začaly. Předávám Ti je takové jaké jsou, i když jejich stopy ještě ve mně zůstávají. Všechnu nejistotu a strach vyměňuji za jistotu, že se o mě staráš.

Předávám Ti všechno, co mě rozčiluje: každou nespokojenost a zklamání, každou zlost a hněv, nenávist a bolest. Ukaž mi, jak všechno posuzuješ a pomoz mi, abych poznal svůj úkol udělat ze všeho to nejlepší. Uzdrav můj nezdravý soucit se sebou, abych se necítil být stále hluboce urážen a ponižován. Pomoz mi, abych uměl odpustit a zapomenout.

Předávám Ti všechna svá práva k vlastní obraně a ospravedlnění. Nechci nikomu odplácet zlým za zlé, nechci už nikdy zdůrazňovat na sobě to dobré a na druhých to zlé. Přenechávám Ti hodnocení každé situace.

Předávám Ti všechny důvody ke starostem a obavám. Už si nechci znovu připomínat, jak a proč něco začalo. Postačí, že Ty to víš. Předávám Ti také své nemoci a utrpení. Ty znáš jejich příčiny a důsledky. Ty znáš také cestu ke zlepšení a uzdravení. Chci hledět s důvěrou do budoucnosti, protože ty chceš pro mě jen to nejlepší.

Všechny své starosti vkládám, Pane, do tvé ruky. Důvěřuji Ti, že je převezeš, že se o mě postaráš a pomůžeš mi, abych všechno správně dokončil.

Pane děkuji Ti a velebím Tě, že jsi mě tak rozhodně vyběhl, abych Ti důvěřoval a ponechal Ti starost o sebe, místo abych se strachoval a zlobil se, místo abych bědoval a byl nešťastný. Víím, že mi pomůžeš a děkuji Ti za to.

modlitba jedněch manželů...

Dobré otcovství nespočívá jen na dostatku času

Matka je učitelka srdce, otec učí jinak...

Problém dobrého otcovství nespočívá jen na nedostatku času. Máme-li totiž srdce otevřené pro své děti, můžeme být dobrými otci, i jestliže máme hodně práce. Chováme-li své dítě v srdci, ono to vnímá, i když jsme daleko. Moderní technika nám poskytuje nebývalé možnosti. Možnost udržet kontakt s dítětem tedy existuje, i když jsme fyzicky daleko a máme málo času. Krátký hovor s dítětem dvakrát třikrát denně telefonem může být důležitým způsobem, jak mu předávat lásku.

A když je otec doma, měl by se snažit dítě zvat do všeho, kde je jeho přítomnost možná. Je dobré využívat víkendy, prázdniny, aby byl otec s dítětem delší dobu. Jestliže někoho opravdu milujeme, vždycky si na něj najdeme čas. Otec by měl mít děti radši než svou práci. Pracovně vytíženým otcům je třeba čas od času připomenout, že za jejich rakví nepůjdou plody jejich práce, ale (možná) jejich děti...

Každý den aspoň trochu času

Otcovství vyžaduje stálou přítomnost, stálý vztah k dítěti, stálou péči. Dítě se s otcem potřebuje dělit o svou každodennost. Stálý vztah k dítěti vyžaduje ale čas. Ten je také největším dědictvím – darem, který může otec darovat svým dětem: věnovat jim každý den trochu času.

Otec učí dítě řídit se nejen srdcem

Matka je učitelka srdce. Ona učí dítě řídit se citem a jako první je uvádí do světa lidské lásky – díky ní dítě zakouší bezpodmínečné přijetí a také se mu učí.

Otec naopak slouží dítěti tím, že mu předává životní moudrost, učí je pracovat, vyžaduje od něho úsilí, námahu a obět'. Otec učí dítě řídit se nejen

srdcem, ale také rozumem. Díky otci čerpá dítě sebejistotu, víru ve vlastní schopnosti a umění poradit si s životními obtížemi.

Co je základním úkolem otce?

Poskytnout svým dětem pocit bezpečí a předat jim radost ze života. A základním pramenem radosti ze života je pro dítě vzájemná láska otce a matky. Dítě se raduje ze života, když je svědkem jejich vzájemné lásky. Prvním úkolem otce i matky není vytvářet vztah k dětem, ale budování vlastního vzájemného vztahu manželského páru. Pokud se rodiče velmi milují, z jejich vzájemné lásky se živí i jejich děti.

Promítá člověk svůj vztah k otci do svého vztahu k Bohu otci?

Existuje vztah mezi obrazem Boha jako otce a otcem rodiny. Na jedné straně obraz otce rodiny je východiskem, aby si člověk vytvořil pojem Boha jakožto otce. Na druhé straně Ježíš říká, že si lidé nezaslouží titul otce, protože otec je jenom jeden - v nebi. Je tedy potřeba očisťovat obraz pozemského otce tím, že si uvědomím, že nebeský otec je někdo jiný než můj tatínek. A zároveň je třeba v modlitbě prosit, abychom poznali, kým opravdu je nebeský Otec.

Otec otvírá dítěti bránu světa, který leží mimo domov

Hluboký citový vztah k otci během dětství a dospívání se stává pro děti základem citové stability, pocitu bezpečí a otevřenosti vůči světu pro celý příští život. Otec otvírá dítěti bránu světa, který leží mimo domov. Jeho povinností je v pravý čas touto bránou dítě provést, aby mu mohl ukázat vhodný cíl, a zůstat na dosah ruky, pokud bude potřebovat jeho pomoc. Bez této pomoci a doprovodu se z dítěte může stát ztroskotanec bez kormidla na širém a bouřlivém oceánu života (M. Pytches).

Otcovská výchova je uměním. Musí se pojit s něžnou láskou, shovívavostí, jemností a zároveň s rozhodností, emocionální průzračností a silou.

podle knih Jozefa Augustyna: O otcovství a Být otcem...

Samota občas pořádně zabolí

Nikdo se mě nezastane...

Samota zabolí

Samota občas pořádně zabolí. Vnímám nepochopení a opuštěnost. Nikdo se mnou není, když jde do tuhého. Nikdo se mě nezastane, když ztroskotávám. Všichni vědí všechno lépe než já. Necháávají mě stát venku v dešti. Ježíš jde ale všemi zastaveními mé osamělosti se mnou: V jeho blízkosti se už necítím tak sám. Ve vztahu s ním se mohu odvážit přijmout osamělost ve svém nitru, pohlédnout jí do tváře a vydržet v ní.

Ježíš osamělý

Ježíš byl neustále obklopen lidmi, kteří na něho kladli velké požadavky. Tlačili se na něho, aby na ně vložil ruce a uzdravil je. Evangelia píší o neustálém návalu davů, který byl Mistr nucen vydržet. Přesto byl také osamělý. Do samoty ale odcházel i sám: Potřeboval ji, aby mohl načerpat sílu ze svého vnitřního zdroje. V osamělosti zakoušel společenství s nebeským Otcem.

Zrada nejbližších

Pro Ježíše bylo těžké cítit nepochopení a osamělost i uprostřed svých přátel a následovníků. Svou cestu utrpení musel projít sám, zbaven útěchy blízkých. V Getsemane je zdrcen úzkostí a odkázán jen na blízkost svých učedníků; ti se ale vyhnou těžké chvíli únikem do spánku. Zklamáný Ježíš se obrátí na Petra: „Šimone, ty spíš? Nedokázal jsi jedinou hodinu bdít?“ (Mk 14, 37). Při zatčení ho učedníci dokonce opustí a utečou. Petr ho nakonec zapře. Ježíš umírá na kříži zcela opuštěn.

Nejsem sám

Ježíš dokáže svou osamělost přijmout a snášet, protože ví o své jednotě s Otcem: „Nejsem sám, neboť Otec je se mnou“ (Jan 16, 32). Lidé ho opustili. Dokonce i jeho učedníci se stáhli do ústraní a vrátili se do svých domovů. Každý se stará jen o sebe, každý se snaží zachránit si kůži. A právě v tomto osamocení, opuštěn přáteli, se Ježíš necítí opuštěn - je s ním Otec. Toto vědomí proměňuje jeho samotu: Je jedno s Otcem.

50x Ježíš, Anselm Grün

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Filozofický kurz** - V rámci Nativity povede Ondřej Lehký filozofický kurz. Kurz se otevírá první lednovou středou 7. 1. 2009. Scházet se budeme pravidelně každou středou od 20:00 po dobu 3 až 4 měsíců v prostorách fary na Husově náměstí.
- ☞ **Křeslo pro hosta** - V pátek 9. ledna v 19:00 je plánováno ***Křeslo pro hosta*** se sestru Clemens.
- ☞ **Pouť do Filipova** - Letos vychází pouť na noc z pondělka 12. na úterý 13. ledna. Kdo můžete, přihlaste se na faře. Odjezd autobusu je ve 2:00 v noci v úterý 13. od fary, příjezd ráno kolem 7:30. Cena jízdenky bude 180 Kč.
- ☞ **Týden modliteb za jednotu křesťanů** - 18.–25. ledna 2009. Motto: „Budou v tvé ruce jedním celkem“. (Ez 37, 15-28).

Vyučování náboženství

den	od - do	věk	vyučující
<i>na naší fáře v Děčíně IV</i>			
úterý	15:30 - 16:15	mladší děti	Eva Kuncová
čtvrtek	15:30 - 16:15	mladší děti	Marie Jirásková
<i>Jílové</i>			
neděle	12:00 - 12:45	mladší děti	P. František Jirásek
<i>společ</i>			
úterý	16:00 - 17:30		Jaroslava Johnová
<i>na fáře v Děčíně I</i>			
pondělí	15:00 - 15:45	1. - 7. třída	J. Skřivánková
pondělí	16:00 - 16:45	předškolní děti	J. Skřivánková
pondělí	16:00 - 16:45	7. - 9. třída	P. A. Sedlák

Slavnosti a svátky

1. Slavnost Matky Boží, Panny Marie
1. Slavnost Zjevení Páně
1. Svátek Křtu Páně

Významné dny

LITURGIE	1.	1. Světový den modliteb za mír
	18. - 25.	1. Týden modliteb za jednotu křesťanů
	18.	1. Den uprchlíků
	31.	1. Světový den pomoci malomocným

Výroční dny biskupů

5.	1. Mons. Lobkowicz	narození (1948)
6.	1. Mons. Škarvada	biskupské svěcení (1983)
	Mons. Causero	biskupské svěcení (1993)
10.	1. Mons. Causero	jmenování nunciem v České republice (2004)
- 5. výročí
11.	1. Mons. Paďour	biskupské svěcení (1997)
	Mons. Malý	biskupské svěcení (1997)
13.	1. Mons. Causero	narození (1940)

Sčítání - Podmoky

19. 1. Mons. Hrdlička narození (1942)
27. 1. Mons Otčenášek převzetí diecéze (1990)
31. 1. Mons. Graubner svátek

Setkávání

- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 do 18:30 na faře - Apoštol Pavel
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	08:00	
Úterý		17:00
Středa	08:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota	15:00	Bynov ^{*/}

**/ Přes zimní období (říjen - duben) jsou mše svaté v pečovatelském domově, vždy od 15:00*

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle** **10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 01. 02. 2009, 1. neděli v únoru ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)